

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
22 У. 2922/13
25.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Слађана Бојовић, председника већа, Весне Даниловић и мр Зорана Рељића, чланова већа, са вишим судским саветником Весном Иконић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Привредног друштва за производњу и услуге "А.А." д.о.о. из ..., Ул., које заступа Радица Стокић Јевтић, адвокат из Пожаревца, Ул. Југ Богданова бр. 1/а, поднетој против туженог Министарства рада и социјалне политике Републике Србије – Инспектората за рад, чији је правни следбеник Министарство рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије – Инспекторат за рад, ради поништаја решења бр. 164-03-590/2012-01 од 24.07.2012. године, са заинтересованим лицем Б.Б. из ..., Ул. ... бр. ..., у правној ствари престанка радног односа, након одржане усмене расправе, дана 25.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења инспектора рада Министарства рада и социјалне политике – Инспектората за рад – Одсека инспекције рада за Браничевски управни округ са седиштем у Пожаревцу, бр. 383-117-77/2012-04 од 15.06.2012. године, којим је одложено извршење решења послодавца-ПД за производњу и услуге "А.А." доо са седиштем у ... број 106/12 од 23.04.2012. године, којим се запосленом Б.Б. из ... отказује уговор о раду 01.12.2011. године, до доношења правноснажне

одлуке суда.

Тужилац је тужбом, поднетом преко пуномоћника, дана 26.02.2013. године оспорио законитост више коначних управних аката, донетих од стране туженог органа, због чега је Управни суд, имајући у виду да се једном тужбом може оспорити само један коначни управни, односно појединачни акт раздвојио поступке по тужби тако да се управни спор у предмету 22 У 2922/13 води против туженог, ради поништаја решења број 164-03-590/2012-01 од 24.07.2012. године.

Тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да је правилно поступио када је запосленој отказао уговор о раду. Наиме, тужилац истиче да није био упозорен од стране запослених да ће они ступити у штрајк пет радних дана пре него што су ступили у штрајк, што је супротно одредби члана 5. Закона о штрајку. Запослени су обуставили у целини процес производње, тако да није обављан ни минимум процеса рада, што је за последицу имало да послодавац претрпи непосредну штету због заустављања машина, за чије покретање је потребно најмање 10 до 12 сати, а такође нису у року завршени уговорени послови за познатог инокупца, због чега је инокупац умањио фактуру за 30%. По повратку са службеног пута, послодавац је позвао запослене који су штрајковали да наставе са радом и да се о томе изјасне и лично дођу на разговор код директора, на које упозорење су се неки радници одазвали и дошли на посао, а други нису, због чега је штета постајала све већа. Стога је он био принуђен да онима који нису дошли на посао упути упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду. Сматра да је првостепеним и другостепеним решењем повређен закон на штету тужиоца, па је предложио да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да обавезе туженог да му надокнади трошкове за састав тужбе у износу од 36.000,00 динара и таксе за тужбу и одлуку по ТТ.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу као неосновану. Посебно је истакао да је тужба недопуштена, сходно одредби члана 272. став 4. Закона о раду, зато што се против коначног решења не може водити управни спор.

Заинтересовано лице Б.Б. није суду доставио одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу дана 25.12.2015. године, у складу са чланом 34. став 2. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС" бр. 111/09), којим је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, у одсуству уредно позваног пуномоћника тужиоца, правног следбеника туженог органа и заинтересованог лица у складу са одредбом члана 38.

став 3. истог закона.

Управни суд је најпре ценио навод туженог органа да тужба није допуштена, јер према члану 272. став 4. Закона о раду ("Сл. гласник РС" бр. 24/05...54/09), против коначног решења којим је одложено извршење решења послодавца о отказу уговора о раду није дозвољено вођење управног спора, али је нашао да овај навод није основан.

Наиме, одредбом члана 198. став 2. Устава Републике Србије ("Сл.гласник РС" бр. 98/06), прописано је да законитост коначних појединачних аката којима се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу, подлеже преиспитивању пред судом у управном спору, ако у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита.

Одредбом члана 3. Закона о управним споровима прописано је да у управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита (став 1.), о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита (став 2.), о законитости других коначних појединачних аката када је то законом предвиђено (став 3.), а да се одредбе овог закона које се односе на управни акт примењују и на друге акте против којих се може водити управни спор (став 4.).

Полазећи од наведених одредби Устава и Закона о управним споровима, Управни суд налази да оспорено решење Министарства рада и социјалне политике Републике Србије-Инспектората за рад бр. 164-03-590/2012-01 од 24.07.2012. године, представља акт из члана 3. Закона о управним споровима, за чију оцену законитости је надлежан Управни суд, па је тужилац имао право да поднесе тужбу Управном суду против оспореног решења, без обзира на дату поуку о правном средству у том решењу да се против њега не може покренути управни спор. У прилог томе је и одлука Уставног суда Уж. 7098/2012 од 31.01.2013. године, коју је пуномоћник тужиоца предао у списе предмета на усменој расправи, а којом је одбачена уставна жалба овде тужиоца, јер подносилац уставне жалбе није искористио право на подношење тужбе Управном суду.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против решења инспектора рада Министарства рада и социјалне политике Републике Србије – Инспектората за рад – Одсека инспекције рада за Браничевски управни округ са седиштем у Пожаревцу од 15.06.2012. године, којим је одложено извршење решења тужиоца бр. 106/12 од 23.04.2012. године, а којим је заинтересованом лицу Б.Б. отказан

уговор о раду од 01.12.2011. године до доношења правноснажне одлуке суда. Тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву, нашавши да је првостепени орган правилно утврдио да је право из радног односа запосленог код отказа уговора о раду очигледно повређено, а са разлога што је првостепени орган правилно оценио одлучну чињеницу у овој управној ствари, да послодавац није меродаван да оцењује законитост штрајка запослених, те је стога давањем отказа запосленом Б.Б. повредио њено право.

Одредбом члана 179. тачка 2) Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, а одредбом члана 179. тачка 3) истог закона, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 14. став 1. Закона о штрајку ("Сл.лист СРЈ" бр. 29/96 и "Сл.гласник РС" бр. 101/05), прописано је да организовање штрајка, односно учешће у штрајку под условима утврђеним овим законом, не представља повреду радне обавезе, не може бити основ за покретање поступка за утврђивање дисциплинске и материјалне одговорности запосленог и не може за последицу имати престанак радног односа запосленог.

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, нашавши да је право из радног односа запослене В.В. код отказа уговора о раду очигледно повређено, јер одсуство запосленог због учествовања у штрајку не може бити разлог престанка радног односа запосленог, па је правилно првостепени орган одложио извршење решења тужиоца од 23.04.2012. године, којим је запосленој отказан уговор о раду, до доношења правноснажне одлуке суда.

Суд је ценио навод тужбе да су запослени, између осталих овде заинтересовано лице, ступили у незаконит штрајк, те им је зато оправдано дат отказ уговора о раду, па је нашао да исти није основан. Ово стога, што тужилац није овлашћен да цени законитост штрајка, за који је меродаван само суд, пред којим послодавац може да покрене и води спор, па заинтересованом лицу В.В. и није могао дати отказ уговора о раду из тог разлога.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним

споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, сагласно одредби члана 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" бр. 72/11), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 25.12.2015. године, 22 У. 2922/13

Записничар
Весна Иконић,с.р.

Председник већа-судија
Слађана Бојовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ/РР